

Svenska

Bohuslind, *Tilia platyphyllos*

Du står framför en bohuslind, planterad 1977, då Lyckorna firade 100 år som badort.

Den är lätt att skilja från den vanliga skogslinden genom sina betydligt större och håriga blad som på undersidan har grova ”tvärnerver” (vatten- och näringskanaler) med typiska vita hårtofsar i ”nervvinklarna”; skogslinden har kala blad och rostfärgade hårtofsar i nervvinklarna!

Arten är vanlig i Syd- och Mellaneuropa. De inhemska förekomsterna av bohuslind består av enstaka träd på ett fåtal platser (4–5) på öar i den bohuslänska skärgården. Troligt är att det endast finns fyra reproduktiva vilda individer.

Däremot planteras bohuslinden som ett populärt parkträd. Hybriden, korsningen, mellan skogs- och bohuslind kallas parklind, med kala blad men vita hårtofsar.

Lindarna hör till den grupp av ädellövträd som kom hit till Skandinavien under värmetiden för 8000 - 9000 år sedan. Deras släta ljusröda knoppar om våren, de hjärtlika bladen och runda kronorna gör dem lätta att känna igen. De blommar under några veckor sent i juli med stark söt doft som samlar oräkneliga nektarsugande ”mumlande” insekter i lindalléerna. Lindarna hamlades förr till lövfoder åt husdjuren. Lindens ved är förhållandevis mjuk och väl lämpad för träsniderier. Trädet var en medicinalväxt mot magsjuka, högt blodtryck, migrän mm; te gjord på lindblommor ansågs hjälpa mot förkylning och basten, de starka träfibrerna användes till snören, rep och i tyger. Linden förekommer i våra folkvisor. I den gamla folktron övervintrade skogsdraken, lindormen, i gamla lindar! Och så, inte att förglömma: Carl von Linné har linden i sitt efternamn.

Mer info

<https://artfakta.se/taxa/1563/information?lang=sv&validated=true>